

Bayrama Özel 1

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 04 Haziran 2019

Mevsimin bile yanık bir teni yok ve henüz yanmadı canı Haziran'ın.

Üstü örtülü bir kehanet gibi salınsa da tatilin ilk günleri, elimdeki kalemle neyin ya da kimin yanına çentik atıyorum? Bir mavi'yi dillendirdiğim ve bayrağın kırmızına hürmet edip öpüp de başıma koyduğum Kur-an'ı Kerim.

Örtüştüğüm yarım yarına dair bir izdivaç mı yoksa tensel dokusunda renklerin hangi rengi giymeliyim ve hangi ara uyuyup da uyanmalıyım telaşla bayram sabahına?

Soru imleçleri pek bir sırnaşık bu günlerde ve ceplerimde yoldaki bahçeden topladığım tohumlar kim bilir nereye misafır gitmeyi bekliyorlar yoksa boş koltukların hayali sahiplerinin bile mi umurunda değil?

Tohuma kaçan hayallerin canı bir kez yandı ve bir kez yandı canımız asıl nereye dönük olmalı yüzümüz ve en çok de neyin esaretinde çekmeliyiz acı?

Gidip de asla gelme ihtimali olmayanları mı? Yoksa varla yok arası insan bedenlerinden ırak İstanbul sokaklarını mı inzivaya çekeceğiz yeniden bayram öncesi yapılan hazırlıkların da bir karşılık dahi beklemediği...

Sözcükler bile terk etti dünden beri beni ve ben sadece boş sayfaya dikmişken gözlerimi salındığım salonda bir kesif sessizlikle neyle ya da kimle muhatap olacağım kim bilir?

Suçlu aramayı artık lav ettim ve umut etmeyi de ve olanlardan sorumlu tutulmayı da reddediyorum.

Öncemi didikleme ihtimalim ile geçmişimi sonsuza kadar yok sayacağım bu yazı bitene kadar ve ben sadece gidip de gelmeyecek olanları rahmetle anıp canlılardan umut kesmenin realitesi ile içimdeki kırık sarkacı alıntı mahiyetinde sabitleyeceğim göğe ve tüm kuşları davet edip pencereye elimdeki yetim kırıntılarını serpeceğim ve koyduğum bir tas su ile sefil serçe ordusunu misafır edip tüm yoksunlukları da yok sayacağım.

Yok sayılmanın verdiği o bitimsiz acı ile.

Varlığımı da ne amaçla daim kıldığımı bilemezken.

Özrümü en baştan sunup çekildiğim arka sahne.

Ördüğüm saçlarım kısa artık ve artık kısa etekli ve uzun saçlı kız çocuğu da değilim şunun şurasında verip vereceğim her duyguyu yazıya teslim edip yine sessizce geri çekileceğim.

Yabana atılan kelimeler gibi varlığımla sürmenaj olduğum hatıralar zincirinde kim bilir hangi kibirli cümleyi ağırlayacağım bayram sabahı ve kim bilir hangi yeti'm ile kanıksamaya mecbur bırakıldığım yalnızlığım iz düşeceğim?

Diri bir yenilgi benimki/bizimki.

Dingin olmayı dilediğim bin bir yüzlü soytarı imge.

Sokağın ya da caddenin müdavimi üç beş kişi ile sınırlı iken Anadolu yakası belki de görmeyi reddedenler yüzünden düştüğümüz bu hali de yabana atamıyorum yine de ve yine de şükretmeyi sürdürüp hanemdeki azınlıkla aslında azımsanan varlığımla ben bir kehaneti daha dillendireceğim aslında bir rivayet olduğunu bildiğim mutluluk denen kumpasın henüz yanmamış teninde illa ki güneş kremi sürüp sözcüklere Haziran güneşine teslim edeceğim cümlelerimi.

Bir yol'a çıkıp da gelmeyi reddedenler...

Yoldan çıkıp yola gelmeyi akıllarına bile getirmeyenler.

Belki de bir yol mefhumu yok iken ortada varlıklarını zaten yolluk yapmışken şehrin geride kalan sakinleri...

İstanbul'a minnet ettiğim her an'ımda ve her anı'mda aslında İstanbul yüzlü muhalif yorgunluğumla yeni bir şık ararken bayram sevincine eşlik etsin diye.

Uyumayı ertelediğim lakin uyanıp da sağ salim günü teslim etmeyi unuttuğum bir Haziran gecesi işte.

Aşkın ve yanlışların; insanların ve insansız unutulmuş mutlulukların...

Evsafı yırtık bir kız çocuğundan hallice.

Aslında yarım yamalak bir cümleyi daha sırtlayıp illa ki tamamlamak isterken yarım kalan her hikâyeyi...

Zaman da mekân da rüşünü çoktan ispatladı mı madem, herkese mutlu bayramlar diliyorum, sevgili dostlarım.